

Stopy Duše

1/2020

Emanuel Hauner: Encyklopedie zapomenutého vědění (Pokračování.)

Affekt, afekt. (l.)

Hnutí mysli, duše, vzrušení, vznět. Afekt jest jest mocné vzrušení citové a nutno jej odlišovati od vášně, jež jest prudkým vznícením vůle. Jsou afekty dvojí: podněcující (povzbuzující) čili existující (jako radost) a tísnivé (zdrcující) či deprimující (jako smutek).

Affikovati. (l.)

Někoho zasáhnouti, dotknouti se, dojmouti, vzrušiti.

Affiliace, afiliace. (l.)

Za syna přijmouti, přidružení někoho k sobě. Affiliace děje se na př. přijetím laika (světského člověka) do mnišského řádu, aniž má pak plné povinnosti řádového člena. Ve svobodném zednářství, jest affiliace buď přijetí některé lóže do svazu a pod vrchní správu velkolóže, nebo připojení a přijetí zednáře předcházejícího z lóže do jiné lóže.

Affinita, afinita. (l.)

Příbuzenství. Affinita v chemii jest přitažlivost dvou různých látek, jež při vzájemném styku se spojují a tvoří novou látku, sloučeninu (na př. kyselina a zásada dávající sůl).

Aforismus. (ř.)

Stručný výrok (jedna nebo málo vět), v němž zhuštěna, ale výstižně obsažena jest nějaká zásada, pravda, nauka.

Agape. (ř.)

Hody lásky, k nimž scházeli se první křesťané na památku poslední večeře

Páně. Věřící scházeli se večer, aby vyslechli kázání, společně se modlili a v srdečné pospolečnosti pojedli, kdo co přinesl, nečiníce rozdílu mezi chudým a bohatým. Po této skromné hostině přijímali tělo a krev Páně a navzájem líbajíce se "polibkem míru" rozcházel se. Původně ušlechtilý zvyk prvních křesťanských nadšenců záhy se zvrhl v orgie, takže již sv. Pavel ostře se proti nim vyslovuje (viz I. Epišt. ke Korinth. kap. 11 v. 20.-22.).

Agens. (l.)

Působící, činná příčina jevů, úkazů, účinků atd. Činitel, působce.

Aggregát, agregát. (l.)

Hromada. Spojení, smísení stejnorodých i nestejnorodých látek čistě mechanické, tak, že lze rozezrati buď prostým okem nebo drobnohledem ony spojené látky (v chemické sloučenině je rozpoznati nelze). Slova aggregát užívá se často v přeneseném smyslu.

Agni. (skt.)

Indický bůh ohně.

Agnishwatta. (skt.)

Třída pitriů (viz toto heslo), tvůrců prvního lidského plemene, jež mělo pouze étherická těla.

Agnosticismus. (l.)

Nepoznání. Filosofická nauka, jež tvrdí, že absolutno, nadmyslno je lidskému rozumu nepoznatelné. Německý fyziolog Emil du Bois-Reymond (1818-1896) vyjádřil agnostickou zásadu všeobecně známou prűpovědí: Ignoramus et ignorabimus, t. j. neznámé a nikdy nepoznané.

Agrippa z Nettesheimu, Cornelius,

Jindřich, (1486-1535), německý okultista velikého významu, založil r. 1507 v Paříži společnost k probadání tajných věd. V r. 1510 psal svoji "Okultní filosofii" (vyšla i v českém jazyce), v níž podal soustavu celé magie; jeho názory byly mnohokrát potvrzeny moderním badáním. Byl jedním z prvních, kteří se stavěli proti upalování čarodějnic.

Abankâra. (skt.)

Jáství. Naše obyčejné vědomí. Sobectví, osobnost v člověku, plynoucí z nevědomosti, jež odlučuje člověkovo já od všeobecného bytí.

Ahriman

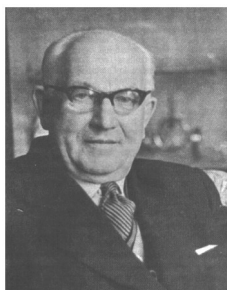
nebo angra mainyus, bůh zla, zlý duch, duch vzdoru a zkázy, král temnot perského náboženství Zoroastrova; bratr a protivník Ormuzdův. (Pokračování.)

Prameny:

Hauner E.: *Slovníček spiritualistický* (Sfinx, 1923)

Acharat: Osobnost českého hermetismu

Abba Theofanus (vlastním jménem **Josef Louda**)

Theofanus Abba.

Narodil se 14. 12. 1901 v Hodkách u Světlé pod Ještědem. Učitel, obchodník, hermetik – alchymista. Člen *Universalie*. Napsal *Z odkazů proroků I.* (B. Kočí, 1930), *Z odkazů proroků II.* (J. Kočí, 1939), *Z odkazů proroků III.* (Vodnář, 2011), *Corpus hermeticum Theofani* (Vodnář, 2017) aj. Zemřel 22. 12. 1975 v Terezíně.

Karl von Eckartshausen: Kostova cesta zasvěcením do Bílé Magie (Pokračování.)

Takto upraviv si lože mezi skalisky, hovořil sám k sobě dále:

"Což nejsme všude pod božskou ochranou a nechrání mě zde ta bytost, která mě chránila a varovala před zkázou mé duše, hrozící jí u Eschem? A když tam mě ochránila, proč by nemohla ochránit mne před zkázou i tělesně?"

Mezitím, co takto hovořil, zdálo se mu, jakoby nedaleko skalisk, na kterých ležel, cosi zašustilo; rychle se zvedna, sáhl po svém oštěpu, mysle, že je to nějaké dravé zvíře. Tu však zpozoroval, že se blíží k němu vážný stařec, jakýsi poustevník.

"Bohové," pravil, "posílají mne k tobě, Kosty, abych přijal tě ve své samotě pohostinně."

"Jak?" zvolal Kosty, když slyšel, že je jmenován svým jménem od neznámého starce. "Co mě znáš? Kterak můžeš vědět, že potřebuji tvé pomoci v těchto divokých a neobydlených končinách?"

"Dobří znají se všichni navzájem," odvětil poustevník, "a Prozřetelnost, která vše řídí, bdí nad jejich zachováním."

Kosty mocně dojat, klesl k zemi a slze radosti vytryskly mu z očí, zavlaživše skromnou fialku, která v skalnaté rozsedlině se ukrývala, potom vstal a následoval poustevníka do jeho chýše. Tato byla malá a na pohled spíše

odpuzující. Chtěl-li pak kdo do ní vkročit, musel se hluboce shýbnouti. Uvnitř bylo však vše velice čisté a jednoduché; mimo nejnútnejší předměty nebylo zde nic, leč jeden jediný obraz, nádherný a velice uměleckého díla. Kosty zadíval se upřeně na něj a pravil: "Co představuje tato božsky krásná bytost?"

"Mladíku," pravil poustevník, obraz ten představuje Pokoru, ona bydlí daleko, v tak nízké chatrči a osaměle, že pyšný, který se nikdy nechce shýbnouti, ji nikdy nenalezne. Já jsem jejím knězem a ona svým svatým učením vede mě ku poznání sama sebe; skrze ni obdržím klíče od Chrámu Moudrosti."

"Ku Chrámu Moudrosti, kde bydlí blažená bytost, jejíž obraz v mé duši zanechal tolik vznešených dojmů. Ó, vznešený starče, neotálej a buď mi nápomocen, abych došel plně své blaženosti, abych směl se radovati v jejím obejmutí."

"Dnes je již pozdě," pravil stařec, "nutno si odpočinout; zítřejším jitem chci se s tebou vydat na další cestu, abychom ji společně navštívili."

Kosty pojedl něco ovoce a usnul královsky na lůžku z mechu, po straně starého samotáře.

Časně ráno nastoupili pak společně další cestu. Bylo jim stoupati na vysokou horu.

"Na této hoře," pravil stařec, "postaven je Chrám Moudrosti; málo kteří jej tuší, většina lidu se však oň vůbec nestará. Neschůdná cesta je zaráží - a odpuzuje, někteří dojdouce na polovinu hory, zůstávají pak státi, nepokračují výše proto, že nechají se kouzelným okolím, tam se nalézajícím, okouzlití."

Mezi tímto hovorem zvolna postupovali trnitou pěšinou, po skalnatém útesu, když tu před jejich zraky objevilo se rozkošné údolí, uprostřed něhož byl postaven veliký chrám.

"Pojďme se podívat co je to za chrám," pravil Kosty.

"Není zapotřebí," odvětil stařec, "ten dobře znám, byl postaven jiným zbožňovatelem jménem Samoláska. Sobectví, domýšlivost, hrdost a předpojatost zde panují i sídlí; každému pak, kdo je navštíví, podají pohár nápoje, z kterého on sám pije a svým osobním já se zpije, že dlouho omámen sobectvím, mrtev pro pravdu zůstává a ku dalšímu sebe poznání nedochází."

Když Kosty s poustevníkem přišli do údolí, tu spatřil podivuhodné věci. Různé osoby běhaly stále kolem nádherné sochy, která Pravdu představovala a náruživostí mrskajíce je, honily se stále dokola, až unaveny a vyčerpány, na zem upadaly a zůstaly ležet.

"Kdo jsou tito lidé?" pravil Kosty.

"Ti nazývají se učenci," odpověděl poustevník; "jejich samopýcha a náruživosti mrskají je ve věčném okruhu, nedajíce jim pokoj, mezi tím co tyto zůstávají stále stejně vzdáleny pravdě."

"Tamto," praví dále, "sedí jiní, kteří nazývají se světští chytráci. Oni drží ve svých rukou míru, s kterou vše, co jim pod ruku přijde, měří - dle své domýšlivosti a společného mínění a z těchto důvodů nalézají mnohé krátkým a

mnohé dlouhým. Tito tam, kteří až po rukávy rukama v bahně vězí a je stále míchají, jmenují se kritikové, oni po každém, kdo vlastní cestou kráčí, ohrnují nos a kolemjdoucí pohazují blátem své domýšlivosti, čímž stále hlouběji a hlouběji do bahna se ponořují sami. Tamto, viz sedí zase jeden a čte z veliké knihy, čině z ní zázračné dílo, vzdor tomu, že v celé této knize není ani jediná litera psaná. Je to kniha sestavená ze samých skel zrcadlových a poněvadž on na každém místě v ní sama sebe nalézá, tak se mu náramně líbí a mnoha jiným, kterým přenechává opis její, též."

Mezi tím, co stařec takto hovořil, bylo slyšet hrozné rachocení řetězu.

"Co má asi toto znamenat?" tázal se Kosty.

"Buď jen trpěliv," odvětil stařec, "uzříš brzo, jak povedou oběti do Chrámu Vášní."

V tom objevily se již Sebeláska a Osobní zájem - obě služebnice Eschemi a v dlouhých těžkých řetězech vlekly za sebou velký zástup pyšných, lakomých, smyslných, požívačných, líných a mstivých lidí do chrámu klamných božstev, kterým se tito kořili. Divé fúrie vášní, s důtkami v rukou, mrskejíce je až do krve, je popoháněly.

"Jak nešťastní musí býti tito zaslepení lidé," pravil Kosty. Je to možné, že svého ducha výše nepozvedli a že nemají o tom ani tušení, že lze tímto údolím projíti výše a dále, kde krásnější určení člověka jest?"

"Ty, které nemůžeme učinit lepšími, Kosty," pravil stařec, "musíme jen politovat. Omyl a sebezatížení trestají se samy, neb ony vzdalují člověka od Pravdy - Boha - a každé odvrácení se od světla znamená tmu, tma pak jest trestem pro duši, která jediné pro světlo stvořena jest. Pojď, pospěšme dále."

Nyní bylo jim kráčet po zvláštní cestě; drsná a úzká byla pěšinka, která vedla je místy velice nebezpečnými. Různé překážky a dobrodružství stavěly se jim občas v cestu, chtějíce je od úmyslu zviklati; oni však kráčeli udatně vpřed, aniž by se nechali něčím másti. Po dosti dlouhém bloudění skalnatou pouští, dospěli konečně do předdvoří Pravdy. - Zde bylo jim odložiti své cestovní oděvy a obléci se v roucha lněná, bílá, která jim byl kněz, sloužící pravdě, poskytl. V tomto předdvoří chrámovém bylo jim též dáno přenocovati a nad vchodem jeho bylo velikým písmem psáno:

"Zde je místo očištěné." (Pokračování.)

Prameny:

von Eckhartshausen K.: *Kostova cesta zasvěcením do bílé magie* (K. Sezemský, 1924)

Theofil Kahle-Danieli: Astrokabbalistika (Pokračování.)

4. D – Moc – Štír

Representuje skutečnou moc u jednotlivce, které může dosáhnouti nad ostatními svým vlivem, výbojností a společenským postavením. I zákonná stránka zde přichází v úvahu.

5. E – Náboženství - Jupiter

Je to dobré číslo ukazující nábožnost dotyčné osoby, vrozenou dobrotu a duchovní sílu.

6. H neb V – Pokušení - Venuše

Nositel tohoto čísla zažije v životě mnoho zkoušek, přijde do pokušení, podlehnouti svodům a vášním, takže mnohdy jedná z impulsu a ne z rozumového přesvědčení. Ukazuje na lásku, erotiku a milosné poměry.

7. Z – Vítězství - Střelec

Posvátné číslo dokonalých věcí, vítězství, dobra. Ukazuje na hojnost všeho a mravní sílu.

8. Ch – Spravedlnost – Harmonie - Kozorožec

Toto číslo vyrovnává povahu, dává soulad, ukazuje na spravedlnost, kterou se nositel vyznačuje.

9. T – Chytrost - Vodnář

Toto číslo potvrzuje talentovost, nadání, genialnost, filosofického ducha, značnou sebekritiku, rozjímání o samotě a mystické založení-

10. I neb J – Změna – Štěstí - Uran

Nositel tohoto čísla zažije v životě několik změn, ve kterých přichází do různých stadií dobra i zla. Může očekávat vzestup a pád. Výstřednější rysy (revolucionář a pokrokář) v povaze silněji vystupují.

11. K – Spirituelní moc - Neptun

Zde je vyjádřena nejvyšší míra duchovní moci, která vše spojuje a udržuje. Z nositele tohoto čísla sálá extrémní duch v jeho plné moci, vše sbližuje, vede a urovnává. Jest velikým milovníkem vody.

12. L – Oběť - Trpnost - Ryby

Nositel tohoto čísla bude v životě obětovat se svým bližným a příbuzným a bude musiti častěji zapomínati na sebe. Jest nebezpečí, že přílišným altruismem po stránce duchovní i hmotné upadne do krajní slabosti. Sám sebe odsuzuje,

konečně i podléhá vášním a usmrcuje sebe, aby později byl vykoupen.

13. M – Smrt – Proměna - Skopec

Nositel tohoto čísla prodělá v tomto životě jakousi změnu tím, že bude musiti za způsobu hmotného svého života přetvořiti sebe v člověka více duchovního, Umí veškeré překážky snadno překonávati, je velmi odvážný, průbojný a smělý, schopný značné zlosti a extrémních vášní. Toto číslo není dobré, ale moudrý čerpá ponaučení a z této třináctky vytvoří kabbalisticky čtyřku tím, že spojí trojku s jedničkou a obdrží pak moc.

14. N – Sebekázeň – Zdrženlivost - Býk

V životě nositele tohoto čísla naskytnou se mnohé překážky, které bude musiti zdrženlivostí a značnou sebekázní překonávati. Rád podléhá pesimismu a domnívá se, že jeho čas přichází pozdě. Nicméně disponuje vždy značnou trpělivostí, houževnatostí při svých počínáních.

15. S – Magie – Osud - Saturn

Nositel tohoto čísla má značnou osobní přitažlivost, snadno může druhého ovlivniti. Dále toto číslo ukazuje, že dotyčný v životě bude míti mnoho co dělati s penězi a bude nejednou v pokušení, aby prokázal svoji spolehlivost a zodpovědnost, neboť jinak bude zastávati vždy důležitá místa. V některém případě jest zde možnost štěstí ve hře, v sázkách a pod.

16. C – Boj – Katastrofa - Mars

Nositel tohoto čísla bude v životě prodělávati hrozné boje, ztížené často nemocemi a nebezpečím života. Velmi za těžko mu bude ovládati své vášně, kterých bude otrok, přičemž mnoho musí zkouseti. Rozumný kabbalista musí z této 16. vytvořiti (1 + 6) sedmici a dosáhnouti po všech bojích vítězství.

17. P neb F – Naděje - Blíženci

Dobré číslo. Nositel umí na životě hleděti vždy s důvěrou a optimismem a proto bezděky přivolává si skutečně dobré okolnosti. Umí svým optimismem zažehnati každý smutek a sklíčenost.

18. TZ nebo Ř – Falešní přátelé - Rak

Nositel musí počítati ve svém životě s mnohými falešnými přáteli, kteří mu budou škoditi. Avšak I on sám nebývá nejupřímnější a může u něho převládati egoismus.

19. Q – Přátelé – Radost - Lev

Dobré číslo, které přináší mnoho přízně a skutečné radosti v životě. Silní napomáhají, nositel nalézá protekci a pomoc.

20. R – Vyšší poznání – Znovuzrození - Měsíc

Nositel tohoto čísla pozná ve svém životě, že náhle dostoupil určité mety duševní, ve které se cítí jako znovuzrozen; připadá si jako člověk, který se uzdravil z těžké nemoci, počíná žít zcela novým, více uvědoměným životem.

21. Š – Štěstí – Bohatství - Slunce

Velmi dobré číslo, které skutečně přináší nejlepší vlivy: lze počítati, že dotyčný dosáhne velkého štěstí na každé úrovni.

22. Th – Sebeklam - Země

Číslo velmi neobyčejné a výstřední. Nositel jeho jakoby se pohyboval v jiných sférách, svým chováním a jednáním mnohdy ztrácí půdu pod nohama, neboť zasněnými zraky hledí zcela jinam a neuvědomuje se skutečnosti života.

*

Tyto symboly lépe si může každý doplniti dle astrologických principů, které se váží k znamením a planetám uvedeným při každém čísle.

Prameny:

Logos (8/10, 1934)

Vin: Astrologie nejstarší věda lidského pokolení – Od Trismegista k Nostradamovi

Jdete večer tichou ulicí, jest jasná obloha a vaše oči, chtě nechtě, zahledí se k jasným, zářivým, klidně se třpytícím bodům nad vaší hlavou. Vzbudí vás v noci nějaký hluk, přistoupíte v tmavém pokoji k oknu, a opět nemůžete dlouho se odtrhnouti od pohledu na hvězdami posetou oblohu. Jako by vás tento pohled zvláštní silou přitahoval, vzpomínáte maně, hledíce na tamtu jasnou hvězdičku: „Zda to není táž hvězda, na kterou jsem se jako chlapec díval a říkal, že to je moje hvězdička?“

Kolik jednotlivců vzhlíží, kolik generací již vzhlíželo takto k hvězdám, hledícím na naši zemi dnes, včera, před rokem, sto lety, tisíce lety? Kolik lidského pokolení se za tuto dobu na naší zemi vystříдалo? A přce jsme zde my lidé na světě, proč to a ono tak a ne jinak se děje?

Spojitoet příčin, vztahl a účinků naší země, nás obyvatelů této země a celého nás obklopujícího vesmíru, především planet našeho slunečního systému vespolek – vykládá astrologie. Bude jistě tak stará jako lidstvo samo. Přidržíme se prozatím písemných podání:

Kolem roku 1900 před Kristem napsal Hermes Trismegistos čtrnáct knih o kosmologii, všeobecné astronomii, o pohybu slunce a měsíce a také „Aphorismi Astrologici“, „Libri de revolutionibus nativitatum“. „Centiloquium“, „Trutina Hermetis“.

Roku 1917 zemřel Alan Leo, anglický astrolog, vynikající pracovník v tomto oboru, a Allan Leo pokračuje jen v ujasnění námětů jeho předchůdcem Hermesem před skorem čtyřmi tisíciletími napsaných. Jmenuji z dnešních mnohých astrologů Alana Leo proto, že byl v posledních letech přeložen i do němčiny, ač Němci sami mají velmi bohatou literaturu v tomto oboru. Uvádím jen tak příkladem Brandler Pracht, Albert Kniepfl, Otto Pöllner, Rudolf v. Sebottendorf, Ernst Tiede a jiní. Od roku 1910 mimo jiné publikace mají měsíčník „Astrologische Rundschau“.

A přece vydali obsáhlé sedmisvazkové dílo o astrologii od Alana Leo také ve svém překladu; to proto, že dílo Alana Leo jest svérázné, probírá jednotlivé úseky vědy detailně, nehromadí látku, čině ji tak přístupnější, a nespokojuje se také nazíráním exoterním, nýbrž věnuje celou jednu knihu astrologii esoterní. Snad někdy později bude nám možno pohovořiti o významu těchto výrazů, ale dnes zůstaňme při svém tématu.

Mezi Hermesem a Alanem Leo prostírá se doba skoro čtyř tisíciletí, a přece Hermesovo „Centiloquium“ - 100 pravidel jako úvod do astrologie – znovu otiskl roku 1522 Franciscus Junctinus. Hermesova „Trutina Hermetis“ jest i dnes stále ještě používaným pravidlem pro přesnější určení minuty narození, když udaná doba není, nebo nezdá se docela přesná.

Po tato čtyři tisíciletí navazují astrologové na své předchůdce. Kolik jich bylo, těch neznámých, kteří svoje poznatky nenapsali, nelze jistě ani odhadnouti. Vždyť bylo by popsáno několik stran jenom jmény těch, kdož nám svoje poznatky písemně zanechali.

Jako příkladem uvádím jen některé:

Roku 350 po Kristu napsal Julius Firmicus Maternus latinsky osm knih (Matheseos libri), které byly roku 1553 v Baselu a roku 1894 v Lipsku znovu vydány.

Alubater, nejstarší arabský astrolog, asi roku 500 po Kristu žijící, jest čsto citován již zmíněným Junctinem.

Franciscus Junctinus narodil se roku 1522 ve Florencii. Pojednal o astrologii ve velikém dvousvazkovém díle „Speculum Astrologiae“, roku 1583 v Lyoně vydaném.

Nejvýznačnější anglický starý astrolog William Lilly, roku 1602 v Leicesterhire narozený, napsal význačné dílo „Christian Astrology“.

Zvláštní kapitolou byl by roku 1566 zemřelý lékař a astrolog Michel de Nostradamus. Napsal asi 1000 čtyřverší, epigramů, rozdělených v centuria (stovky) a popisuje v nich zvláštním způsobem nastávající běh světových událostí až do roku 3797. Jeho čtyřverší jsou však těžko srozumitelná, jsouce

zajedno psána starofranštinou, které by již dnešní Francouz těžko rozuměl, za druhé pak nejsou v chronologickém pořádku za sebou, nýbrž zúmyslně zpřeházena a konečně smysl čtyřverší jest třeba luštiti. Na příklad dvěma slovy: „Leopold Pyskatý“ popíše osobu, která přijde teprve po století, ale pak jest dle užitého výrazu poznána. Zvláště v letech 1914-1918 byl hojně citován a jeho čtyřverší vztahována na pohnutou dobu válečnou. Dnes již o něj tolik zájmu není.

Jiná velice zajímavá kapitola dala by se napsati o jeho o deset let starším současníku, švýcarském lékaři a astrologu, jehož jméno Theoprastus Bombastus Paracelsus. Jeho spagyrické léky nejsou neznámé, a některé z jeho metod potvrzují dnešní nejposlednější vědecké výzkumy.

Těchto několik uvedených časových bodů porovnejme s daty jinými: Mojžíš žil asi 1500 před Kristem, Mohamed 600 roků po Kristu a jistě mi dáte za pravdu, že astrologie jest vědou nejstarší. Zkoumání této vědy bude vám uklidněním i v dnešní době shonu, ruchu, vědeckých pokroků, v době aut, letadel, raket, paprsků smrti a všech těch novodobých vymožeností.

Prameny:

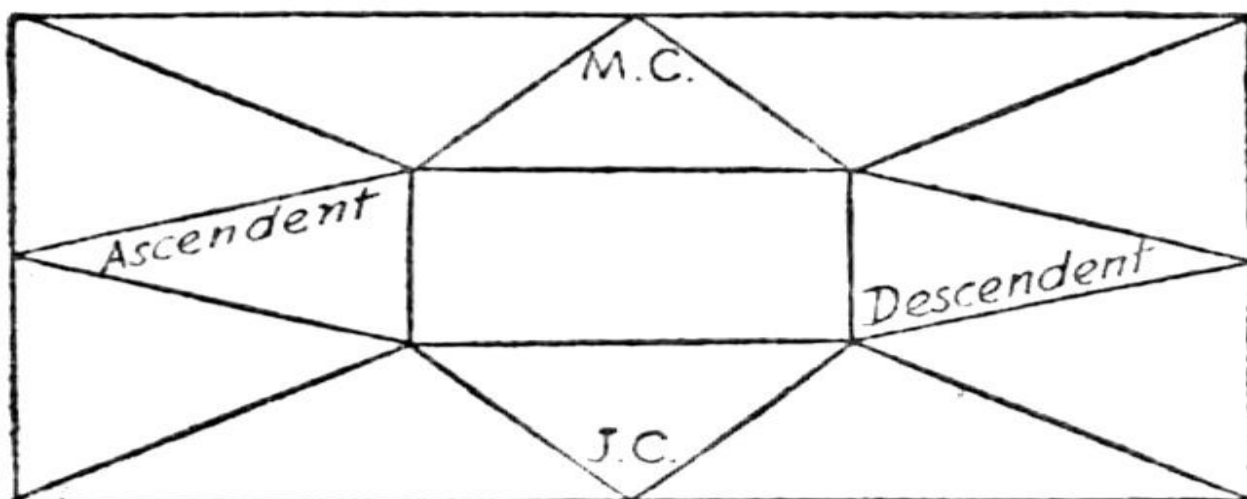
Národní listy (Grégr, 1936)

VIN: Astrolog staví horoskop

Výrazu „stavěti horoskop“ používali staří astrologové, nebude však nesprávně, použijeme-li ho i nadále, neboť konec konců jde opravdu o stavbu, jak v dalším ještě uvedeme.

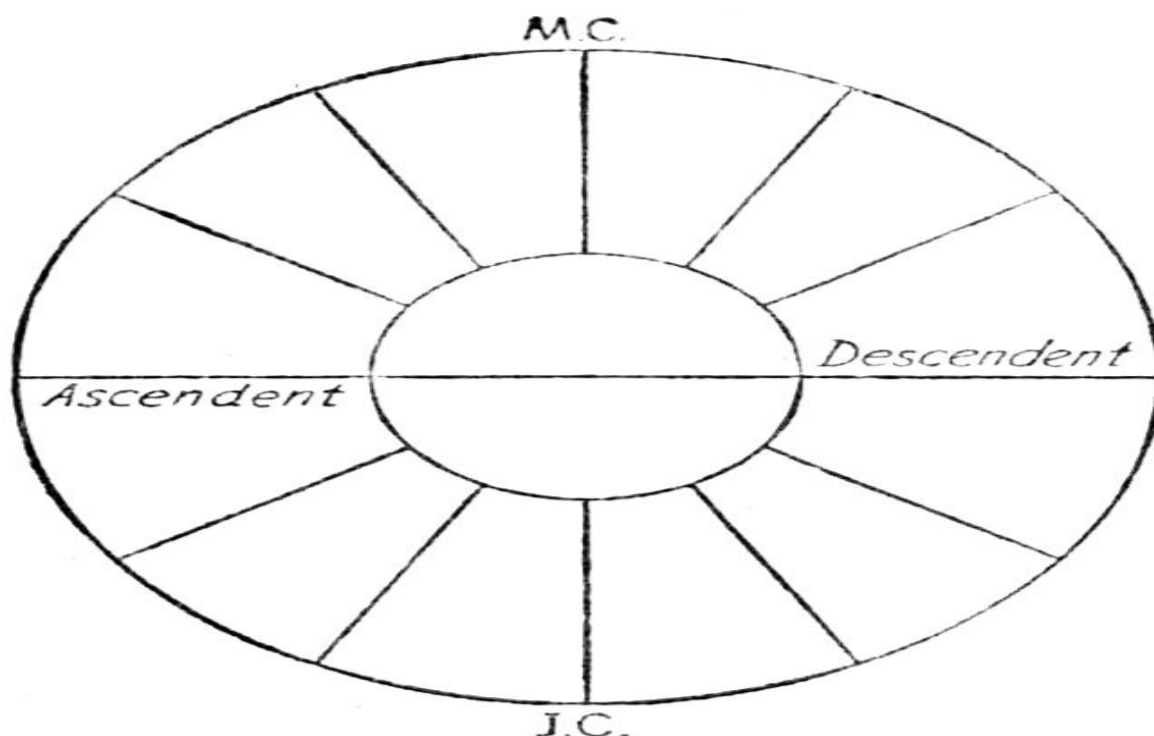
Postavení horoskopu jest ovšem teprve počátek prací astrologova. Pak následuje čtení horoskopu; opět výraz starý, ale i dnes ještě oprávnění mající. Další práce s horoskopem, jako vedení direktí sekundárních a primárních, jsou nyní závislé na účelu, jemuž horoskop má sloužiti.

Horoskopický nákres jest jinak pokud se týče úpravy týž, ať již jde o nativitu jednotlivce, o úsek jednoho roku ze života jednotlivcova, o horoskop politický, mající pověděti něco o osudu jednotlivého státu, či konečně ať běží jen o horoskop na určitou vznešenou otázku. Staří astrologové používali nákresu ve formě čtverce či obdélníku:

kde uprostřed poznamenáno místo a čas postavení horoskopu a v jednotlivých polích značících nebeské domy, na rozdíl od domů zodiakálních (skopec, býk atd.) vyznačeno postavení počátků domů i místa planet. Nejdůležitější – rohové domy – jsou zvláště označeny. První dům ascendent, čtvrtý Imum Coeli = I. C. nebeská hloubka sedmý descendent, desátý Medium Coeli = M. C. nebeská výška.

V poslední době však převládlo používání nákresu kruhového, v mnoha ohledech přehlednějšího:

ač jinak téhož významu.

Postavení horoskopu, ať již k tomu či onomu účelu, jest celkem vzato, ještě prací snadnou, zvláště jde-li o horoskop předběžný, prozatimní, jsoucí dosud

jen přípravou k horoskopu vlastnímu. Dnes jsou k ruce astrologovi tabulky, kotouče a jiné pomůcky, které práci velmi usnadňují. Ovšem, žádáme-li přesnou odpověď na přesnou otázku, musíme mít podkladem horoskop přesně pracovaný, za pomocí formulek, logaritmů a na podkladě přesných dat o postavení hvězd.

O čtení horoskopu možno v plném slova významu užití rčení: „mnoho povolání, ale málo vyvolených“. Teď teprve začíná pravá práce astrologova; schopnosti, které třeba projevit, musí mu býti vrozeny, jinak ustrne na samém počátku. Avšak také obyčejný pracovník v tomto oboru, i když už nevnikne do všech tajů, vyčte velmi mnoho z astrologického nákresu, jím samým zpracovaného a má také spokojující vědomí, že sám, vlastní prací, přesvědčil se o věrohodnosti obdivuhodné nauky, které se čas nedtokl a jež po čtyři tisíciletí poučuje a slouží člověku.

I dříve ten, kdo se nevyznal dobře v čtení horoskopu, ač sám horoskop postaviti dovedl, se obracel se svým nákresem na učenějšího. Alubater as 500 roků po Kristu žijící astrolog v kapitole o smrti rodičů (v horoskopu jedince odráží se i osud jeho nejbližších, otce, matky, manželky, sourozenců) uvádí i tento příklad: „Přišel ke mně jednou člověk a podal mi lístek na kterém nakreslena byla nativita a žádal mne, abych mu o ní něco bližšího pověděl. Ptal jsem se muže toho, o jakého zrozence se jedná a on odpověděl, že o jeho syna. Vzal jsem nákres, pozoroval postavení rohových domů, jejich vládců a planet. Pak jsem se obrátil k tazateli s otázkou, je-li mu známo, že chlapec pochází z lože nemanželského, že však otec dítěte zemřel v tomto roce, kdy se chlapec narodil. Na to mi tazatel potvrdil, že sice není otcem chlapce, že jej však považuje za svého syna, neboť se dítěte ujal po smrti otcově, jej živil a vychoval.“ Tento příklad jenom ukazuje, že není otázky, na kterou by ve správně vypracovaném horoskopu nebylo také odpovědi. (Pokračování.)

Prameny:

Národní listy (Grégr, 1936)

P. E.: Přízrak na silnici

Můj strýc býval ředitel venkovské divadelní společnosti, zažil asi před 25 lety tuto podivnou příhodu. Na své pouti po jižních Čechách hrál po nějakou dobu také ve Veselí-Mezimostí a byl na jeden večer pozván do blízké Kardašovy Řečice. Po skončení představení v tamním hostinci musila se jeho 14členná společnost vrátiti opět na nocleh do Veselí, odkud přijela v najatém žebřinovém voze s nejnnutnějšími divadelními rekvizitami. Avšak kočí, jenž měl řídit povoz tam a nazpět, opil se během představení v Kardašově Řečici, takže když nadešel

okamžik návratu, nebyl schopen ani státi na nohou, tím méně řídit povoz. Poněvadž nebylo možno v pozdní hodinu sehnati jiného kočího, rozhodl se strýc uchopiti se sám otěží moderní Thespidovy káry. Jeho personál, rozveselen touto příhodou, nasedl v nejlepší náladě na vůz a vyjelo se. (Mimochodem připomínám, že mezi 14 členy strýcovy družiny bylo několik pozdějších členů Národního divadla, a všem Pražanům dobře známý Karel Hašler.)

Přípravami k odjezdu s opilím kočím zdržela se společnost tak, že již byla půlnoc, když vyjeli z Kardašovy Řečice na silnici, jež vede otevřenou krajinou mezi poli do Veselí, vzdáleného asi hodinu jízdy. Byla jasná, měsíční noc v máji, takže bylo vidět daleko a na silnici každý kámen. Sotvaže však vyjeli z městečka, spatřil strýc pojednou po pravé straně v příkopu jakýsi předmět, jenž se pohyboval stejnou rychlostí s vozem. Strýc jej popisuje jako veliký pytel nebo sud, jakoby z kůže, temné barvy; pohyboval se bez hluku a co zvláštního, zdálo se, že se nedotýká země, nýbrž se valí ve vzduchu nad příkopem v rovině silnice. Strýc pln údivu upozornil ostatní na podivný ten zjev, a vskutku, všichni jej viděli právě tak dobře, jako strýc. Hned bylo po veselé náladě, jakási úzkost pojala všechny, jeden druhého pobízel, aby sestoupil z vozu a prozkoumal věc zblízka, avšak nikdo se k tomu nechtěl odhodlat. Také koně uznamenali patrně přízrak, neboť se otrásali nepokojně, frkali a tlačili se stále k levé straně silnice, tak že bylo nebezpečí, že zvrátí vůz do příkopu, a strýc měl co dělat, aby je udržel. Rozhodněto nemohl býti stín vozu, neboť rozměry byli jinaké a měsíc stál vysoko, takže stín vozu a koní rýsoval se těsně u příslušných předmětů. Nikdo nevěděl co počít, a tak jeli raději dále a záhadný zjev valil se stále neslyšně souběžně s vozem. Nikdo nemluvil, s vytřeštěným zrakem hleděli na fantom, tiskouce se k sobě. Strýc ujišťuje, že to byla nejtrapnější a nejdelší jízda v jeho životě. Konečně blížili se k Veselí; do blízkosti nádraží dojeli právě, když byla jedna hodina s půlnocí. V tu chvíli, asi sto kroků před nádražím zmizel pojednou zjev tak náhle, jak se prve objevil, a všichni si oddechli s ulehčením.

Strýc hledá podnes marně vysvětlení tohoto zvláštního vidění, já však vím, že naše rodina z matčiny strany byla podivuhodně medijně nadaná, třebas se nikdy nehlásila k spiritismu a nepěstovala tyto věci, a konečně fantom na silnici nebyl jedinou strýcovou zkušeností toho druhu za jeho pohnutého života.

Prameny:

Stopy duše 1 (Foršt, 1924)

Jan Kefer: Hermova smaragdová deska

1) Je to pravdivé, je to jisté, je to skutečné, že to, co je dole je jako to, co je

nahoře a to, co je nahoře, je jako to, co je dole, aby dokonány byly zázraky jediné věci.

2) A jako všechny věci byly učiněny z Jediného, za prostředkování Jediného a skrze Jediného, tak všechny věci se zrodily z této Jediné věci přizpůsobením.

3) Slunce je jeho Otec, Luna je jeho matkou, vítr nosil je ve svých útrokách, země je jeho živitelkou, on jest Otcem universálního Telesmatu celého světa.

4) Jeho síla je celá, když byla proměněna v zem.

5) Oddělíš zemi od ohně, jemné od hrubého, opatrně, jemně a nanejvýš moudře!

6) On vystupuje ze země k nebi a zase znova sestupuje s nebe k zemi a přijímá sílu věcí hořených i dolených.

7) Takto budeš míti slávu celého vesmíru.

8) Tu sídlí síla ze všech sil nejmocnější, která překoná každou jemnou věc a pronikne každou věcí pevnou.

9) Takto stvořen byl vesmír, odtud vzejdou podivuhodná přizpůsobení, jichž způsob bytí je zde.

10) Proto jsem byl nazván Hermes Trismegistos, Hermes třikrát největší, maje tři díly moudrosti celého světa.

11) Je úplné, co jsem pověděl o Mistrovství Slunce.

Josef Šimánek: Meditace v chrámu u sv. Jana Křtitele v Jindřichově Hradci

Je živo vše, co pohřbily zde věky,
a slaví den co den své z mrtvých vstání,
když oheň bleskne v obzor předaleký,
kde každý čin má květ svůj a své zrání.
Umlkly dávno zpěvy minoritů,
a přece jsou jich plny staré stěny,
kde vzduch i světlo proudí v přísném ritu
a píseň světa zmírá bez ozvěny.
Zašeptneš staré verše, tiše stanov,
jež dávno v kámen vyryl Adam z Hradce,
a opodál hlas slyšíš Kapistránův,
kde bílý květ se sklání k Boží Matce.
Minulost v jedno splývá s přítomností,
jak věčnost zřela by sem od zápraží,
kde heslo, které zaváže i zprostí,
věk věku šeptá při výměně stráží.
A matný přísvit bloudí po klenutí
jak zlatá stopa růže pětulisté,

a volání se vznáší na peruti:
z Genese kletby vysvobod nás, Kriste!
Zde symbol, kterým promlouvá Jan Křtitel,
je slovem těch, k nimž marnost časů nelze,
v nichž smrt je klíčem, kterým Obnovitel
odmyká bránu k Pravdě nesmrtelné.
Gotickým oknem nebe nejvnitřnější
zří k andělu, jenž drtí lež a pýchu.
Modlitba, která proráží svět vnější,
se rodí v lásce, oběti a tichu.

Poznámky k samadhi

Samadhi, vyvolaná jogickými cvičeními je zvláštním mentálním stavem, který má dvě formy. Pokud Duch s duší plně nesplývá, nazývá se tento stav sampradhnata. Je to stav, v němž cvičící není dosud totožným s předmětem své koncentrace.

Druhým stavem je úplná duchovní absorpce. Jmenujeme jej asampradhnata. V ní není již žádné vědomí. Je to stav úplného duchovního poznání.

Opakováním koncentračních cvičení zvyká si duše na ony kosmické vlivy, které potírají vlivy vnějšího světa, stavící se nám do cesty a náš vzestup brzdící. Tyto vlivy poznenáhlu slábnou. Konečnou výslednicí těchto kosmických vlivů pak jest, že si úplně vnější vlivy podřídí, takže nemají již síly, aby sebou strhovaly duši na materiální úroveň.

Jakmile je tento stav aspoň zčásti dosažen, počnou se v člověku objevovati duchovní síly, zcela nové a světským lidem neznámé.

Tento stav objevení se nových sil nazývá se Paravairagya. Jím se umožňuje působení vyšších duchovních sil na člověka.

Trvalým prováděním koncentračních cvičení jest cvičící, který již jedenkrát poznal sladkost pokročilé koncentrace více a více ke koncentraci "strhován".

Cvičící pociťuje tyto pravdy stále intenzivněji. Snaží se čím dále s tím větším urychlením pokračovati na Cestě vývoje.

Tuto víru v konečný úspěch nazývá Patandžali šradha a onu touhu, dospěti co nejrychleji k výsledku, vyrya.

Když je dosaženo úplného samadhi v asampradhnatě, a když se vědomí ztratí po určitou dobu zcela v Duchu, člověk splývá s Bohem a Bohem se také stává.

Prameny:

Psyche 3/4, 1947